

NOVÝ „HON NA ČARODĚJNICE“ V USA. TEN DNEŠNÍ JE PRÝ JINÝ, OPRÁVNĚNÝ!

- CZ24 News | 28. února 2021

USA: Pokud si někdo myslel, že po skončení dalšího procesu impeachmentu Donalda Trumpa skončí v USA „hon na čarodějnice“, zahájený po útoku na Kapitol, tak se hluboce mýlí.

Demokratický tisk už půldruhého měsíce s neskrývaným nadšením pokračuje v honu na „Kapitolské bandity“ (jak tituluje účastníky) protrumpovských protestů ve Washingtonu, a využívá k tomu technologie rozpoznávání osob.

Pokračuje kampaň masových udání na potenciální účastníky tohoto útoku. Případ 18leté aktivistky Helene Duke, která udala policii svoji matku a nejbližší příbuzné, je dobře znám. Teď na ni liberální společnost pořádá sbírku, aby mohla pokračovat ve studiu, protože její matka kvůli udání přišla o práci a nemůže ji už podporovat. Tento případ je ale jen vrcholem ledovce.

Kampaň masového donášení na přátele a příbuzné už zachvátila celou zemi.

Co ale ze všeho nejvíc šokuje naše občany, je naprosto normální (neřku-li nadšené) chápání takového jevu značnou částí americké společnosti. Jackson Raffitt, další 18letý výrostek z Texasu, rozdává napravo nalevo interview o tom, jak udal svého otce, který byl kvůli tomuto udání obviněn, že pronikl do Kapitolu se zbraní.

Soudě podle interview se mládenec netrápí vůbec žádnými pochybnostmi o správnosti svého jednání a ze všeho viní Trumpa. V odpovědi na otázky The Times, mládenec prohlásil: *„Můj táta mně vychoval a poskytl mi v životě tolik možností. Je ale nemocný. Celý politický program je nemocný. To, co udělal, to je nemoc.“*

Kolik let se teď jeho otec bude „lécit“ za mřížemi, to Jacksona nevzrušuje – udělal to vše přece pro

dobro rodiče.

V naší veřejnosti takové zprávy vyvolávají šok. A co si budeme povídat, někteří naši experti se dokonce domnívají, že tak „ostudný“ jev, jakým je masové bonzáctví, je pro Ameriku čímsi novým, příslušejícím výhradně dnešku. Pro USA to ale je jev obvyklý, tradiční, desetiletými pěstovaný, který se stal neoddělitelnou součástí americké identity.

Bylo tam napsáno mnoho prací dokazujících etiku donášení, zvláště, jednalo-li se o udání na své zaměstnavatele. Před několika desetiletími byl společnosti vštěpen zvláštní termín „whistlerblower“ (interní informátor), aby překryl nepříjemná označení jako „donášení“ nebo „bonzáctví“. Připomínám, že už v roce 2002 časopis „Time“ vyhlásil americké donašeče „Osobnostmi roku“. Takže nazývat donašečství pro USA novým jevem znamená nemít vůbec představu o tom, jak to v Americe chodí.

Právě první, co většinu našich lidí šokuje, je normálnost udání na sousedy, na nejlepší přátele, na příbuzné, na kolemjdoucí, kteří se komusi zdají být podezřelí. „Bonzovat“ učí Američany už od útlého dětství. Jestliže u nás služba třídy byla povinná starat se o křidu a umytou tabuli, tak v amerických školách tato „funkce“ zavazuje k udávání svých spolužáků za jejich přestupky. A oni donášejí, protože vědí, že v opačném případě budou udáni oni. Takových případů v podání našich žáků a studentů, kteří se dostali do amerických vzdělávacích zařízení – je spousta.

Nejkomičtější je pozorovat, jak „liberálové“, kteří sami očkovali ruské společnosti nepřítel k donašečství (zvláště ve 30. letech), se pokouší omlouvat takový jev v USA, které jsou neměnným vzorem, hodným napodobování v očích demokratické společnosti. Uvedu charakteristický názor jednoho z hlavních organizátorů většiny protiruských akcí v USA, Dmitrije Valujeva, (*neplést si s šampionem v boxu a nyníším poslancem ruské Státní dumy – pozn.překl.*) představitele fondu „Free Russia“, programového ředitele hnutí „Magnitsky Act Initiative“, koordinátora posledních mítingů na podporu Navalného ve Spojených státech.

Ten bez vytáček vysvětluje nechápavému auditoriu, proč jsou udání v Rusku špatná, zatímco v USA správná: *„V Americe, jako ve kterékoli demokracii, je zákon společenskou smlouvou, nebo přinejmenším vyjádřením názoru většiny. Odsud pramení chápání nezbytnosti podřízení se zákonu a informování o případech jeho porušení. V Rusku, jako ve kterémkoli autoritářském státě, se zákon spouští shora, což znamená, že je protilidový ze své podstaty. Odsud neustálé pokusy o obejití zákonů, hledání skulin a tahů. Někdy bývá obcházení zákona jedinou možností, jak přežít, nebo realizovat tu či onu činnost. Informování o porušení zákona se stávají protilidovým.“*

Jak vidíte, z hlediska našeho „liberála“ je vše jednoduché: Amerika je „zářícím městem na kopci“ ale Rusko je „impériem zla“. Proto zákon v Rusku dodržovat nelze, a donášet znamená být „bonzákem“, zatímco v USA je to hrdinský občanský čin. Přitom je toto vysvětlení naprosto běžné v prostředí bývalých Rusů, usazených v USA a považujících lásku k Vlasti za „přežitek minulosti“.

Oni naprosto klidně vysvětlují, proč bylo udání souseda za protisovětský vtíp „podlostí“ a „bonzáctvím“, ale v Americe je třeba udávání všemožně vítat, protože to „nemá ono stigma, které bylo v SSSR“. Tam prý, „neexistuje takový antagonismus moci a lidu“. Jistě si vzpomínáme, že Trumpovi stoupenci nejsou lid, ale vnitřní „teroristé“.

V souladu s tím – udání na ně není žádný problém, ale splněním občanské povinnosti.

V této souvislosti se nelze divit tomu, že naši „liberálové“ v zahraničí se s takovou rozhodností vrhají do psaní kolektivních udání na ruské veřejné činitele, jež vyzývají k jejich příkladnému potrestání.

Právě proto požadují zavedení všelijakých „seznamů Magnitského“ (jako výše zmíněný Valujev), nebo „seznamů Putina“. Nebo si připomeňme onoho Navalného a jeho výzvu k uvalení sankcí na známé Rusy, včetně novinářů. Je to naprosto „v trendu“ americké kultury donašečství.

Udání jsou tedy v USA běžná věc. I když musíme přiznat, že v posledních dvou desetiletích se dostala na naprosto novou úroveň. Kterýkoli Američan dnes zná slogan *„If you see something, say something“* (Pokud jsi něco uviděl, tak to něco řekni). Jedna z hlásných trub demokratů „The Washington Post“, nikoli bez hrdosti píše, že se tato fráze stala „národní devizou“ dnešní Ameriky. Slogan, který se objevil v masovém obratu hned po teroristických akcích 11. září 2001, a nyní je oficiálním pro Ministerstvo vnitřní bezpečnosti USA.

Jedním z nejkřiklavějších příkladů této hysterie se stal sloupek v „Los Angeles Times“, napsaný známou televizní a novinářskou kritičkou Virginíí Heffernanovou pod typickým titulkem *„Co můžete udělat se sousedem – trumpistou?“*. Moderátoři „Fox News“ byli dokonce šokováni: *„Máme už vítěze v nominaci na „Nejhorší článek roku 2021“. A to je teprve únor“*.

Heffernanová ve sloupku veřejně „bonzuje“ na své sousedy, kteří jsou otevřenými přívrženci Trumpa (v Kalifornii, kde článek vyšel, se to už rovná zločinu). Z hlediska americké novinářiny se provinili tím, že ...vyčistili od sněhu cestičku vedoucí k jejímu dvorku... Bylo to nazváno aktem „agresivní slušnosti“, protože ve městě, v němž autorka žije, „lidé obvykle nečistí chodníky pro jiné bezplatně“.

Proto, namísto poděkování, Heffernanová své sousedy srovnává s islámskými teroristy, s „Hizballáhem“ a dokonce se „slušnými nacisty“ a francouzskými kolaboranty z dob 2. světové války. Všimněte si, že když herečka Gina Carano*) srovnala chování demokratů s nacistickým Německem, okamžitě ji vyhnali z profese, ale přirovnávat trumpisty k nacistům se pro demokratický tisk dávno stalo tradicí.

Heffernanová ve svém sloupku ultimativně požadovala na sousedech, aby se za podporu Trumpovi káli a veřejně se trumpismu zrekli. Nejspíš jim poté velkodušně povolí čistit jí chodník jako vykoupení viny. Vždyť ale toto veřejné udání na sousedy nepíše jen tak někdo. Ji tisknou na stránkách solidních amerických novin.

Vzniká dojem, že dnes demokratické noviny a televizní kanály soutěží, kdo najde ve své zemi víc „nepřátel lidu“ a bude požadovat jejich potrestání. Neomezují se ve výrazech a epitetech, a už označují za „hrozbu demokracii“ své kolegy – například Tuckera Carlsona, populárního televizního moderátora „Fox News“. A bez ustání požadují: Zavřít, zakázat, odstranit...!

Ale pamatujte si, že „bonzáctvím“ se to má nazývat jen v Rusku. V Americe jsou „státní moc a společnost jednotní“. Zvlášť když zbavují polovinu této společnosti práva na vlastní názor, a dovolují jí jen čistit cestičky od sněhu. Jistěže po veřejném pokání...

Vladimír Kornilov (1968) – ukrajinský a ruský politolog, historik a novinář. Politický komentátor agentury „Russia Today“, byl ředitelem Centra eurasijských studií v Haagu, spoluautor knihy „Jak se vyhrávají volby v USA Británii a EU“ (2016)

*) Gina Carano (1982) – americká herečka, zápasnice MMA a modelka – účastnila se show „Američtí gladiátoři“

Zdroj: <http://www.novarepublika.cz/>